

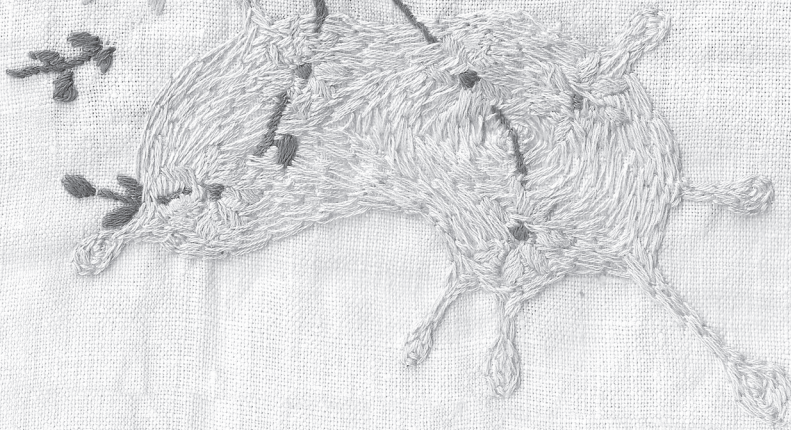
RUIS

OKTOBER 2010 - 62

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

I love you
I'll never do a poo
On your hand
we bath
in the grass
Oh no

COLOFON

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Piet Ruis
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijpe, Hans van der Linden, Mik Prims, Pim van der Graaf
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN

COVER: RACHEL LOWTHER (usa)
JESSIE ROSE VALA (usa)

STRIP: Gerard Herman (be)

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

AGENDA

01 + 02/10 Campo Santo Gent
TWEEKLANK: Lubomyr Melnyk (se), Limpe Fuchs & Gerard Herman (de/be), Phyllis Chen (usa), Pyrolator (de) + films

02/10 tba Luik
Greg Malcolm (usa)

03/10 kuS Heerlen
ASRA (nl/be), Timo Van Luijk (be), Raymond Dijkstra (nl)

07/10 Paradox Tilburg
Kiss The Anus of a Black Cat (be), Carla Bozulich & Massimo Pupillo (us/it), Adolf Butler (nl)

09/10 Rumor Utrecht
Flower-Corsano Duo (uk), Carla Bozulich & Massimo Pupillo (us/it), Otomo Yoshida (jp)

15/10 Buurtboerderij Amsterdam
Roro (nl), City Hands (nl), U.S. Girls (usa), Ti Femme (usa), Thale (nl), Dagora (nl)

16/10 Kunstencentrum België Hasselt
Oneohtrix Point Never (usa), Emeralds (usa)

16/10 Chez Anthony's Gent
Circle Bros (be), Af Ursin (be)

16/10 Scheld'apen Antwerpen
C. Spencer Yeh & Okkyung Lee (usa), él-g (fr), TG (fr)

19/10 Trix Antwerpen
Jex Thoth (usa), Eagle Twin (usa)

24/10 Occii Amsterdam
Sick Llama (usa), Demons (usa), Sludge Magnet (nl), Weyes Bluhd (usa), Ludo Mich (be)

Okkyung Lee

11/10 De Kreun Kortrijk
Blank Dogs (usa)

11/10 L'An Vert
In Zaire (it), Lem (be)

12/10 B50 Gent
Nonhorse (usa), Floris Vanhoof (be)

13/10 eetkafé MKZ Amsterdam
Nonhorse (usa)

14/10 Extrapool Nijmegen
Greg MALcolm (nz), Af Ursin (be)

15/10 Scheld'apen Antwerpen
Greg Malcolm (nz), Ignatz (be), Sheldon Siegel

26/10 AB Brussel
Dolphins Into The Future (be), Oneohtrix Point Never (usa), Master Musicians of Bukkake (usa)

26/10 De Kreun Kortrijk
Liars (usa), John Wiese (usa)

27/10 Magasin 4 Brussel
Demons (usa), Sick Llama (usa), Sister Iodine (fr)

28/10 Netwerk Aalst
Sun Araw (usa), Gary War (usa), U.S. Girls (usa), Andrea Belfi (it)

29/10 Kinky Star Gent
US Girls (usa) Weyes Bluhd (usa)

Beste mijnheer Met de Pet,

Hoe gaat het met u? Is alles in orde met de kinderen, met de job, met de afbetaling? Deze keer moet ik u jammergenoeg teleurstellen, ik zal in deze brief niet, zoals meestal, leuteren over sport, mijn tuin of mijn kinderen en vrouw. Er moet me namelijk een prangende kwestie van het hart: in uw vorige brief schreef u "en dat allemaal met ons belastingsgeld!" De reden: ik had wat muziek opgestuurd waarvan ik hou. Ik meende, ten onrechte blijkt in uw vorige brief, u in vertrouwen te kunnen nemen omtrent mijn muzieksmaak. Heeft u ooit, beste Jan, zich de volgende vraag gesteld: welk percentage gaat van alle door de staat geïnde belastinggeld naar wat u 'de elitaire en burgerlijke waanzin' noemde – de opnames van zogenaamde 'vrije muziek' en 'noise' of ruimer, de kleine vzw's die zich met zo'n dingen bezighouden: de kunstcentra, avantgarde labels, etc...? En zou dat percentage niet ongeveer overeenkomen met het percentage rijken, die meer worden belast – 'de sterkste schouders dragen de last meer dan de zwakkeren', niet? Vragen om over na te denken... Wel, eigenlijk niet, het zijn vragen die door eenvoudige rekensommetjes kunnen worden opgelost. Het zijn juist de implicaties waarover valt na te denken, mochten de percentages overeenkomen. Laat ik het stap voor stap uitleggen, zulke zaken vergen een sterke argumentatie, een zo'n groot mogelijke transparantie. Mocht het percentage overeenkomen, zou men kunnen stellen – weliswaar niet direct aan elkaar gerelateerd – dat een rijke elite, die meer geld geeft aan de maatschappij, eigenlijk de 'moeilijkere' kunst betalen. Als men naar het effectieve publiek voor die soort kunst kijkt, bestaat dat voornamelijk uit juist de hogeropgeleide middenklasse. De idee dat kunst voor iedereen is, dat kunst een hefboom kan zijn voor sociale participatie – wat dat ook moge wezen, het feit dat mensen in plaats van een boerenworst op de kermis te gaan

eten, een avantgardeoptreden consumeren? – verdwijnt in die staalharde logica van cijfers in het niets. Het 'gewone' volk betaalt er eigenlijk niet voor, investeert dus niet in het kunstenveld. Kortom: het kunstenveld krijgt niets van de gewone man, het gevolg: de gewone man mag er dan ook niets van verwachten. Als je niet betaalt voor een brood mag je niet verwachten dat de bakker je het geeft, niet? Sociale participatie, publieksverbreding, etc... Het zijn mooie begrippen. Een minister van cultuur, de naam ontgaat mij, mijn geheugen is een zeef geworden en ik heb op dit eigenste moment geen internetverbinding om de realiteit te achterhalen, had het beste voor met zo'n ideeën. Kunst als een middel om de maatschappelijke verzuring tegen te gaan, kunst als sociaal lapmiddel om de sociale cohesie te bevorderen... Ik vrees dat de man er zijn kiezer voor ogen had, in plaats van een scherp zicht op de realiteit. Ik geef er de voorkeur aan om het beleid te laten bepalen door iemand die een scherp zicht heeft. Niemand durft in tijden van verregaande democratisering en verregaande participatie aan welk-dan-ook maatschappelijk debat (door internet, reality-tv, ...) nog het idee opperen dat kunst, zeker zogenaamd 'moeilijke' (of die effectief zo moeilijk is, is voer voor een andere edito), an sich elitair is, helemaal niet bedoeld is voor iedereen, laat staan om een positieve rol in een samenleving te bekleden. Kunst heeft geen reden om te bestaan, het heeft de drogredenen die beleids mensen of critici aanhalen niet nodig. Het bestaat en het kost geld, het is een marginaal fenomeen en heeft steun van een overheid nodig, zoals een zwerver in de straten van Brussel. Als je naar de lonen kijkt die mensen verdienen in de culturele sector, wordt een uitspraak "en dat allemaal met ons belastingsgeld!" bovendien ronduit belachelijk. Kunst is juist een vrijhaven om een alternatief te bieden. Voor wat, beste Jan, geen flauw idee...

Geboren als een Nomade

Limpe Fuchs en de erfenis van de vrije jaren zestig

Tekst: Piet Ruis

Negenenzestig is Limpe Fuchs ondertussen en nog steeds speelt ze en improviseert ze met de begeestering van een jongedame. Ze bouwt haar eigen instrumenten, speelt viool, piano en percussie en is voortdurend op zoek naar nieuwe uitdagingen met andere muzikanten. Op 1 oktober komt ze naar Gent. Wij hielden een kort gesprek over haar bijzondere carrière.

Klassiek vs Beatles

"Ik heb in mijn kindertijd een klassieke opleiding gevolgd. In die tijd was er in München geen andere mogelijkheid voor een zogenaamd 'getalenteerd' kind. Mijn vader was een jonge violist die in een cinema de muziek bij stomme films verzorgde, mijn moeder speelde zither en zong folkmuziek. In 1960 ontmoette ik Paul Fuchs. Ik ontdekte door hem het verschil tussen muziek en visuele kunst. In muziek moet je jarenlang alle stijlperiodes vanaf de middeleeuwen doorlopen tot je eindelijk een diploma haalt en je je eigen composities kunt beginnen schrijven. Een echte componist voert zijn eigen muziek dan nog zelf niet eens uit en moet andere mensen vinden die de stukken willen instuderen. Dat is anders in visuele kunst waarin de artiest een persoonlijke kunst moet creëren die parallel loopt met zijn ambacht. Dat sprak mij meer aan. Ik hield ook van rock-'n-roll en de muziek van The Beatles. Ik heb ze in 1965 nog zien spelen in Zirkus Krone in München!", aldus Fuchs. Ze begon aan een creatief proces dat buiten de klassieke grenzen viel en experimenteerde naast piano en viool ook met stem en percussie. Drie jaar lang speelde ze drums in een vrouwelijke rockband die vooral Beatlesnummers coverde. Toen ze in 1967 in verwachting geraakte van haar eerste zoon, Zorobabel, hield ze de rockmuziek voor gezien.

Anima

De echte aanzet van haar carrière in experimentele muziek begon in 1964 toen ze met haar man en een bevriende beeldhouwer de oude sacristie van Peterkirchen kocht en met dertien kunstenaars de oude stal tot atelier annex repetitieruimte ombouwde. Fuchs: "De muziek die we daar maakten bestond soms gewoon uit het tegen elkaar slaan van verschillende stenen. De meesten van ons waren ook gek van experimentele film: de Viennagroep, Andy Warhol... Paul maakte ook een paar films die hij handmatig inkleurde. Daarnaast waren we wild van C.G. Jung en zijn Anima-Animustheorie." Vanuit die ideeën en houdingen onstond dus de band Anima Sound, een heel uitzinnige en bizarre band die freejazz combineerde met percussieve rareiteiten en vocale gekte. Er verschenen twee platen op het invloedrijke Ohrlabel waarop ook Tangerine Dream, Popol Vuh, Cosmic Jokers, Ash Ra Temple etc te vinden waren. Over die begindagen van de groep vertelt Fuchs hetvolgende: "Op een dag in 1967 - ik was zwanger van mijn tweede zoon - kwam de schilder Heimrad Prem van de groep Spur ons bezoeken. Paul had zijn eerste hoorn gemaakt; een kegelvormige koperen buis gebogen met vloeibaar lood. Hij demonstreerde het instrument terwijl ik timpani speelde die ik van de muziekacademie geleend had. Na een tijdje zei Hemrad: 'Jullie moeten op ons eerste White Fest spelen hier in München!'. We probeerden toen voor het eerst onze verschillende stijlen te combineren en dat resulteerde in het eerste Animaconcert. Ik wilde de groep eigenlijk Mystic Power noemen, maar Paul was zo gek van Anima in die tijd dat we daarbij bleven. We maakten rond die tijd ook een zwart-witfilm. De manager van de underground cinema, die toen een goede vriend was van ons, promootte die 'underground explosion' met o.a. Amon Duul en Oostenrijkse artiesten als Peter Weibel en Valie Export. Zij wilden dat ik naakt speelde en protestteksten zong. We protesteerden tegen de beatmuziek. Onze performances waren een combinatie van muziek en visuele kunst waarbij Paul speelde als een beeldhouwer. Hij beeldde dus ook de hoge en lage noten uit in de ruimte terwijl hij speelde."

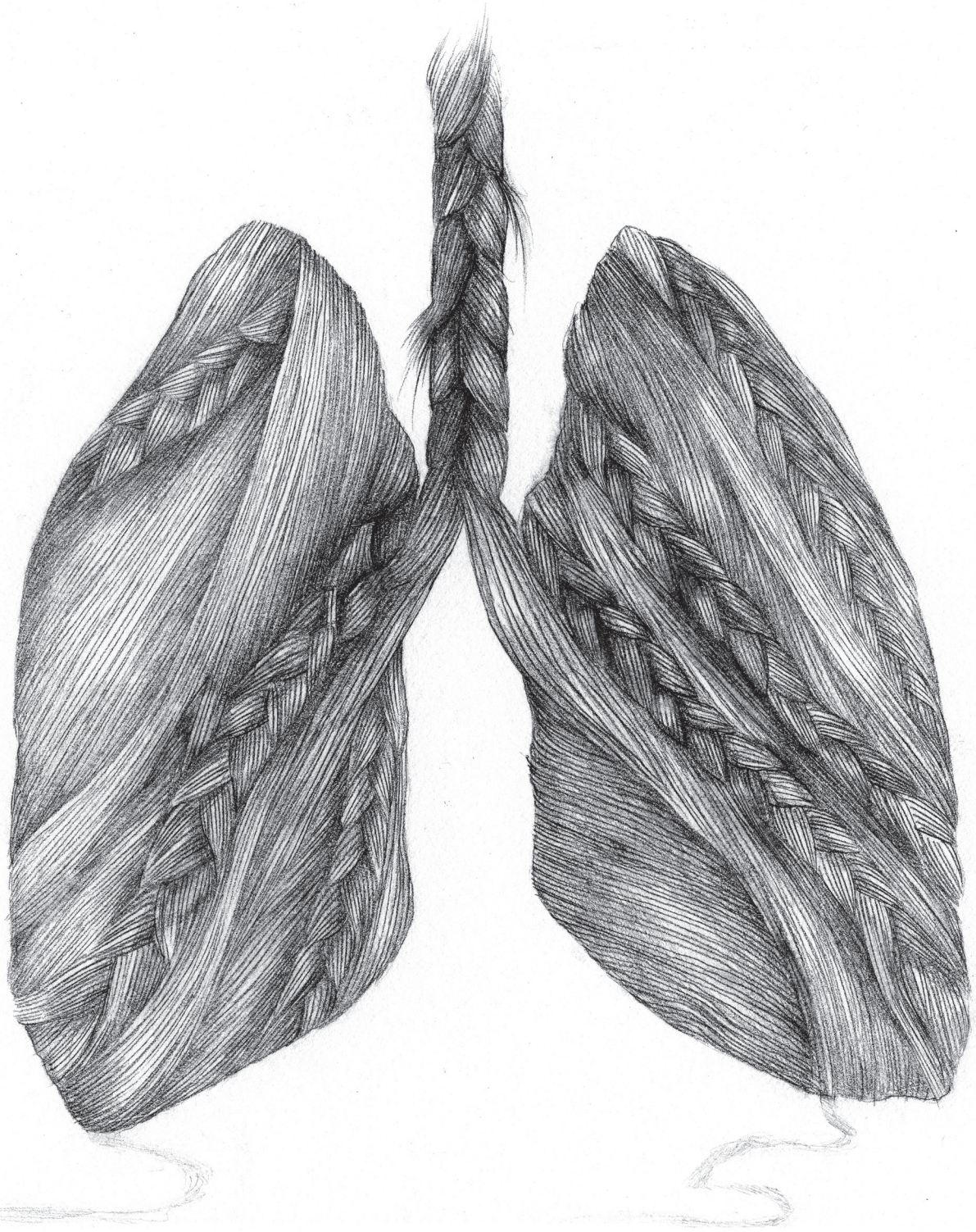
FAMILIETRACOR

Als artiesten in een bloeiende protestgeneratie bleef de scene rondom de Fuchs politiek voornamelijk cultureel georiënteerd. "Wij waren politiek in die zin dat we individualistisch wilden zijn", aldus Fuchs, "We wilden een eigen levensstijl creëren, een eigen religie vinden. We waren bijvoorbeeld wel bezig met anti-vervuilingspolitiek. Ik herinner me dat we soms in onze blote borst speelden en in kleur 'Giftfresser Giftsclucker' op onszelf schilderden." In de vroege jaren zeventig begon de groep met de eerste promotietour: 'Through Europe at 20 kilometers an hour'. De familie reed van stad naar stad met een tractor en een podiumwagen. Fuchs: "Na die eerste tour kenden we alle groepen en alle bussen op de Autobahn. Het waren er toen nog heel weinig. Ik spreek van de periode van voor de cd en de cd-rom". Toch bleef Anima ook binnen de Duitse scene een beetje het buitenbeentje. Het was niet echt krautrock en de Fuchs leefden op een andere manier dan de meeste andere groepen. Fuchs: "Ik was moeder van twee zonen, ik had schapen, maakte truien van hun wol, er was een grote moestuin en ik moest negen mensen, een hond en katten voeden. Daarnaast moest ik mijn zonen ook nog onderwijzen want ik zond ze niet naar school. Op een dag nodigden we jazztrombonist Albert Mangelsdorff uit in Peterskirchen. Toen hij zag wat ik allemaal moest doen vroeg hij: 'waar vind jij nog de tijd om muziek te spelen?'. Het organiseren van de dingen is Limpe Fuchs haar grootste talent en het is dan ook daarop dat ze het trotst is als ze terugkijkt op haar carrière. Paul Fuchs was de man met de ideeën, Limpe zorgde ervoor dat alles praktisch mogelijk werd. "Ik ben geboren als een nomade. Ik weet hoe ik goede plaatsen moet vinden, hoe ik eten op de plank krijg", zegt Fuchs.

Ruimte

Limpe Fuchs ontwikkelde na deze periode muzikale interesses die niet meer zozeer met protest te maken hadden. Protest is volgens haar iets voor de jonge generaties die altijd alles anders willen. Haar focus ligt steeds meer op stille omgevingen waarin je geluid hoort vervagen. Ze schrijft dit toe aan het samenleven met haar man en andere beeldhouwers. "Ik moet het gevoel van de ruimte waarin ik me begeef in me opnemen. Het is jammer dat zo veel muzikanten gewoon op het podium stappen, het publiek groeten, hun set spelen en weggaan. Hetzelfde met jazzmuzikanten die vaak in *standards* blijven steken of klassieke muziek waar de enige beweging het buigen van de noten is. Dat was ook een van de redenen waarom ik in 1979 in een museum in München alle instrumenten over de hele ruimte verspreidde en rondliep. Daarna ben ik nooit meer achter een drumstel gekropen, ook al moest ik daardoor mijn basdrum en hihat missen."

Limpe Fuchs speelt op 1 oktober samen met Gerard Herman op Tweeklank in de Sint-Amanduskapel van Sint-Amandsberg. Over haar verwachtingen van deze muzikale generatieclash zegt ze tot slot nog het volgende: "Ik hoop dat we een goede manier vinden om samen te spelen, dat we de energie ontdekken. Daarnaast hoop ik dat we ook actieve en passieve interruptie kunnen doen: wachten tot iemand stopt of de ander onderbreken zodat hij moet stoppen."

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys
Beeld: Jessie Rose Vala

Michael A. Lucas (M.A.L.) Compendium Maleficarum (Physiocrat Productions, 1981)

Het *Compendium Maleficarum* is een in het Latijns geschreven boek van Francesco Guazzo. Het werd neergepend in 1626 met als doel de kerk haar visie te verkondigen over de Oude Religie. Die werd omschreven als duivels en gehuld in zwarte magie. Het boek beschrijft de elf ceremoniële formules waarbij heksen aan Satans eisen voldeden. Guazzo vertelt ook gedetailleerd over de seksuele relaties tussen incubbi, succubi en de mens.

Deze Vergeten Plaat werd gecomponeerd door de Amerikaan Michael A. Lucas. Liefhebbers van surfmuziek zullen hem misschien kennen als de bassist van The Phantom Surfers. Naast deze groep is hij nog betrokken bij verschillende andere formaties en schrijft hij brutaal grappige pulplectuur. Bij zowat alles waar hij zijn tijd in stopt, overheerst humor en het plezier waarmee de man leeft. De groepen waar hij deel van uitmaakt, starten meestal als een soort *gimmick*. Er is telkens een premisse waarbij ze iets of iemand in het belachelijke trekken. Zo ook bij de platen die hij onder de naam M.A.L. maakte. Hier staat diabolische humor centraal.

In totaal nam hij twee platen op onder dit pseudoniem. De opvolger van *Compendium Maleficarum* is ook een aanrader, maar klinkt iets conventioneeler dan zijn debuut en doet eerder denken aan The Doors en The Cramps.

De opnames voor *Compendium Maleficarium* startten tijdens de Walpurgisnacht van 1976 en namen zoveel tijd in beslag doordat hij "verplicht werd om soms eens te niksen", aldus de componist. Hij was net verhuisd van de voorsteden naar de grote stad San Francisco. Lucas ging ervan uit dat hij er veel mensen zou ontmoeten om mee samen te spelen, maar dat gebeurde niet onmiddellijk. Hij kocht een viersporenrecorder en begon met zijn slaapkamerproject M.A.L. In die tijd werd hij beïnvloed door groepen zoals Suicide en The Stooges. Zijn doel was om elektronische muziek te maken die even krachtig kon klinken als The Stooges, met achter de knoppen een Franse romanticus.

Je zou de plaat kunnen omschrijven als lofi gothic, maar dan veel warmer en gekker dan de doorsnee gothicgroep. Het design van de plaat en zeker de titels kunnen je op het verkeerde been zetten. 'Murder in Paradise', 'A Manual of Human Dissection' en 'Gates of Hell' zijn geen donkerzwarte nummers, maar geschift grappige experimenten. Lucas schrijft zelf dat hij zich vergiste bij het zoeken naar inspiratie voor deze plaat. Hij was strips aan het lezen en nam ze voor Pauselijke encyclicken aan. Het zijn echter niet enkel goddelijke grapjes die aan bod komen. 'Seven Minutes to Midnight' vertelt over een verschrikkelijk incestueuze relatie tussen vader en dochter, al doet de popmelodie je bij de eerste beluistering gewoon meeknikken. Eénmaal de teksten tot je doordringen, krijgt het lied een raar nasmaakje.

De eerste zijde van de plaat zou je nog kunnen categoriseren als een popplaat. De tweede kant klinkt onconventioneler, iets donkerder en occulter. Toch moet je niet vrezen voor een depressie. De Amerikaan zei zelf: "Als je half zoveel plezier beleeft aan het beluisteren van dit album, als dat wij eraan hadden toen we het maakten, dan hadden we dubbel zoveel plezier als jij!". Dat slaat nergens op natuurlijk. Beide M.A.L.-lp's werden uitgebracht op het Physiocratlabel. Het is Lucas' eigen label en tot op vandaag hoopt hij nog steeds om *break-even* te draaien. Hier en daar kan je nog een paar stuks op de kop tikken voor een redelijke prijs.

“alsof je met je hoofd voortdurend tegen een muur loopt”

Anemone Tube

Tekst: Sven Schlijpe

Na lange stilte bracht Anemone Tube onlangs op Silken Tofu 'Dream Escape' uit. De experimentele ambient- en noiseact geeft daarmee het startschot van een nieuwe reeks platen. De vorige worp 'Transference' (Auf Abwegen) dateerde al van 2003. Zeven jaar afwezigheid qua plaatwerk: RUIS kan zich indenken dat u deze indringende act niet meteen op het net- of trommelvlies heeft en stelt dus aan u voor: Anemone Tube.

Wanneer begon je met muzikmaken?

In mijn tienerjaren ontwikkelde ik mijn interesse voor extreme muziek. Al snel ging die van trash- en deathmetal naar verdere extremiteiten. In 1991 begon ik met twee vrienden mijn eerste noisecoreband onder de naam Vivisection. Toen we technisch beter werden, verschoof het bandgeluid naar hardcore en grind, in de lijn van oude Engelse hardcorebands zoals Satanic Malfunctions en Intense Degree. Na een naamswijziging tot Hartsoeker gingen we in 1996 uit elkaar. Verder dan wat democassettes en 7"-ep's zijn we nooit gekomen, maar in 2011 komt er op het Duitse Useless Records zowaar een plaat uit met overgeleverd en overgebleven studiomateriaal.

Wanneer verwerden je muzikale avonturen tot Anemone Tube? En vanwaar die naam?

Begin jaren negentig kwam ik ook in contact met industrial, met name O.L.D. (de eerste band van James Plotkin n.v.d.r.) en het Japanse Dissecting Table maakten diepe indruk. Vroeg of laat zou ik dus een soloproject starten. Daarvoor al, voor ik mijn eerste schreden op het industrialpad zette, had ik de naam Anemone Tube bedacht. Ik zie mijn muziek als een idee van geluid dat door een buis stroomt of vloeit. De anemoon is een prachtig en mysterieus zeewezen en dat komt overeen met mijn visie op schoonheid in muziek. Tegelijk refereert ze aan de *alien*, de buiten- of onmenselijke en wereldse natuur van mijn muziek.

In je werk zit er een sterke psychogene factor. Wat is het dat je wil bereiken met het plezieren of juist martelen van je luisteraars via veranderende tonaliteiten, frequenties en stemmingen?

Ik hou ervan goede muziek te vergelijken met drugservaringen. Mijn werk is echter erg divers. Ik beperk me dus niet tot één stijl of een bepaald gevoel, maar ik focus me op de intensiteit en de impact van m'n muziek op mijn gevoel of brein. Daarbij speelt kwaliteit een belangrijke rol. Een drugservaring kan een ontzettend intens iets zijn; positief of negatief. Verschillende geluidsfrequenties en manieren van componeren wekken verschillende stemmingen op. Sommige van mijn werken klinken alsof je met je hoofd voortdurend tegen een muur loopt, vergelijkbaar met lsd of cocaïne. Andere roepen juist geborgenheid en veiligheid op zoals in de baarmoeder, enzovoort. Dit verschuiven van soundscapes intrigeert me. Om een sterke spanning in muziek te brengen, werk ik niet met monotone loops, maar probeer ik bewust naar een climax te werken.

Je releases waren inderdaad erg divers: van diepe en harde noise tot heel abstract werk. Tot begin 2000 kwam er veel van je werk uit. Waarom heeft Anemone Tube zo lang niets uitgegeven?

Ik stopte met muziek om me een aantal jaren te concentreren op visuele creaties. Voornamelijk grafisch ontwerp en constructivistische kunst. Maar het bloed kruipt blijkbaar waar het niet gaan kan. De drang om muziek te maken werd zo groot dat ik eraan heb toegegeven. Ik ben wel helemaal opnieuw begonnen en koos voor een nieuw instrumentarium en nieuwe geluidsbronnen. Toch heeft dat mijn stijl en compositie niet veranderd; alleen technisch professioneler gemaakt en bovendien over de hele lijn meer weloverwogen.

Je terugkeer aan het releasefront heeft als vaandeldrager 'Dream Landscape'. Binnenkort komt er nog 'Death over China'. Beide werken zijn het begin van een nieuwe reeks platen die je *The Suicide Series* noemde. Melancholie en kwade krachten lijken mij als luisteraar bijna fysiek te overrompelen. Hoe kom je tot dit contrast met je vorige werk met Christian Renou, dat zoveel ruimtelijker en 'witter' van aard was?

Ik heb simpelweg een obsessie voor muziek die neigt naar emoties en melancholie. Wat ik in samenwerking met Christian Renou gedaan heb, het subtiele en zachtmoedig melancholische, is nog altijd een belangrijk onderdeel van mijn muziek. Maar dat is niet wat ik momenteel met Anemone Tube wil maken. Met mijn nieuwe materiaal ga ik terug naar mijn vroege dagen (*Forget Heaven* cassette, Bawler Productions, 1997) en maak ik weer morbide, psychogene industrial. Eerlijk gezegd komt die nu beter uit de verf dan ooit tevoren.

Wie of wat zijn je belangrijkste invloeden voor je recente werk? En wie zijn je gelijken in de muziek, je 'peers'?

Aangezien ik persoonlijk nauwelijks interesse koester voor experimentele of noisemuziek, komen mijn invloeden uit andere takken van de muzikale sport. Al wil ik het ook weer niet echt invloeden noemen. Zeg eerder inspiratiebronnen. Over het algemeen luister ik veelal naar deathmetal zoals Nocturnus, Pestilence (hun vroege materiaal), Ondskapt (hun tweede album), Meat Shits (Fuck Frenzy Demo), Incantation, Demigod (debuutplaat), maar ook naar neofolk-

en industrialprojecten zoals O.L.D., de vroege solowerken van James Plotkin, Con-Dom, Anenzephalia, Death in June en Les Joyaux De La Princesse. Ik heb nooit het gevoel gehad te behoren tot een specifiek genre, noch een dito 'scene', maar ik hou ervan om live op te treden met industrial- en powerelectronicsacts.

Bestaat er een directe en misschien wel logische connectie tussen je huidige geluidskunst- en muziekproject en je visuele kunst?

The Suicide Series is een integraal concept dat muziek en poëzie samenbindt in een sterk visueel geheel. Het visuele deel is bijna net zo belangrijk als het muzikale. Mijn eerdere visuele onderzoeken en experimenten, die abstract waren, hebben geen enkele relatie tot dit concept en deze serie releases.

Ik heb je twee keer zien optreden in Utrecht en op beide gelegenheden was het 'performance art' aspect van de uitvoering van niet te onderschatten waarde.

Ik sta altijd open voor samenwerkingen met andere performers, zoals ik dat inderdaad in Utrecht heb gedaan met een butohdanseres. Voor mij zijn visuele projecties echter de belangrijkste manier van performatief communiceren, want mijn doel is een narratief te construeren waarin beeld en geluid opgaan in één geheel.

Los van de uitvoeringen, wat heeft de toekomst in petto voor Anemone Tube binnen 'The Suicide Series'? Welke andere plekken op aarde, naast China, staan op de agenda?

De eerste twee releases in de serie horen samen en bevatten fieldrecordings uit China. Ze zijn gerelateerd aan het thema "compromisloze industriële en sociale ontwikkeling in sneltreinvaart culminerend in een ecologische ramp versus onze niet te temmen nieuwsgierigheid voor de essentie van de dood en onze (in ons handelen besloten liggende) verholen doodswens". Voor de opvolger *Confessions of a Mask*, die wellicht ettelijke jaren op zich zal laten wachten om tot volledige wasdom te geraken, werk ik met fieldrecordings gemaakt in Japan. Het derde deel is nog geheim en dat houd ik nog even zo.

Kunnen we werk verwachten buiten deze reeks?

Buiten deze reeks heb ik momenteel geen concrete plannen. Anemone Tube zal wel van zich laten horen via nummers op de 'Mind The Gap'-compilatie van Gonzo Circus (herfst 2010) en er komt ook een nieuw nummer op de *Simularca Soundscape*-verzamelaar van het Poolse Face Production in november. Daarnaast is er ook mijn zijproject Oblier Et Mourir, dat eerder melancholische ambientpop maakt. Meer in de lijn van die plaat die ik met Christian Renou maakte.

Als laatste vraag: is er enige ruimte voor hoop binnen of buiten je werk als Anemone Tube?

Voor zover het om de mensheid als geheel gaat, globaal gezien, is het antwoord: neen. De mensheid is in generlei staat om radicaal op te staan tegen de voortschrijdende, ingrijpende ontwikkelingen van de hedendaagse tijd. Voor zover en waar het Anemone Tube betreft: dat is slechts een projectie daarvan. De projectie van dood is echter eeuwige schoonheid.

Antwerp, deSingel
13 - 16 oktober 2010
www.followthesound.be

FOLLOW THE SOUND.

Gustafsson - Guy - Strid 'Tafrala'
Jacques Coursil Quartet
Matt Darriau's Paradox Trio
& Battleship Potemkin
Sidsel Endresen
& Hakon Kornstad
Bourne - Kane - Davis
& guests
Huntsville
& Xavier Charles
Van Hove - de Joode - Guy 'B3B'
Gerry Hemingway
& video art by Beth Warshafsky
Courtois - Defoort - Wierbos
Tafrala meets B3B
Ernst Glerum 'ex Machina'
& video art by Annegien Haselager
Screenings: Gerry Hemingway
work in progress
Dömer - Schröder - Thomas - Steidle
Tony Oxley 'paintings & electronics music'
Coursil - Haynes - Koglmann & Guy
'in search of a sound - a dedication to Bill Dixon'

Photography: Jonathan Pollard. Layout by: Ikonos

SHELDAPEN

VRIJDAG 15 OKTOBER
GREG MALCOLM (NZ)
IGNATZ (BE)
SHELDON SIEGEL (BE)
ism KRAAK

ZATERDAG 16 OKTOBER
C. SPENCER YEH
OKKYUNG LEE (vs)
EL-G + TG (FR)
ism ULTRA ECZEMA

WOENSDAG 20 OKTOBER
QUINTRON & MISS PUSSYCAT (vs)
POSSESSED FACTORY (BE)
ism ULTRA ECZEMA

ZATERDAG 23 OKTOBER
DEMONS (vs)
SICK LLAMA (vs)
LUDO MICH (BE)
ism ULTRA ECZEMA

MAANDAG 25 OKTOBER
CAVE (vs)
SPOOKHUISJE (BE)

VRIJDAG 29 OKTOBER
KAKNUTS/NUTSKAK
MIDNIGHT GALAXY + CUPP CAVE (BE)

VRIJDAG 5 NOVEMBER
CODASYNC (BE)
CD RELEASE

VRIJDAG 12 NOVEMBER
PRINCE RAMA (vs)
SUN ARAW (vs)

WWW.SHELDAPEN.BE
D'HERBOUVILLEKAAI 36 / 2020 ANTWERPEN

deSingel Klara www.klara.be

BLANK DOGS

Als Blank Dogs heeft Mike Sniper de laatste jaren een karrenvracht rammelende lofi en postpunk op de wereld gezet, daarbij geholpen door bekende undergroundlabels als Sacred Bones, Woodsist, Troubleman Unlimited, In the Red en zijn eigen Captured Tracks. Nadat hij jaren liever in de schaduw bleef staan van zijn eenmansgroep, is hij nu uit de obscuriteit getreden en beginnen toeren met een volledige bezetting. Intussen trekt hij al voor een tweede keer door Europa.

Tekst: Bert Dhondt

In de eerste jaren van Blank Dogs, 2007 en 2008, bracht je een hoop releases tegelijk uit, allemaal op andere labels. Zat daar een bedacht plan achter of was het allemaal toeval?

Het was niet echt een plan, het gebeurde vanzelf. De allereerste 12"-plaat *First Two Weeks* was een experiment. Iets wat ik zelf wel interessant vond, maar eigenlijk niet af was. Direct daarna wilden een aantal andere labels ook platen uitbrengen, wat natuurlijk wel fijn was. Ik denk dat mensen vooral nieuwsgierig waren. Ik weet zelfs niet eens zeker of ze het goed vonden, en of dat ze het intussen wel vinden.

Naar wat was je in die beginperiode van Blank Dogs precies op zoek dat je daarvoor nog niet had gedaan in andere groepen?

Ik wilde de muziek maken die ik had willen horen toen ik dertien of veertien was. Zonder een voorafbepaald geluid of een doel. Gewoon nummers maken en dan wel zien wat er gebeurt.

Toch heb je lang getwijfeld om naar buiten te komen en op te treden na die eerste platen.

Het was nooit de bedoeling om er mee op te treden, omdat ik geen groep had. Ik vond het saai om mensen die muziek aan te leren die al zo simpel was. Het idee van "het moet een volledige band zijn", "die moet opnemen in een professionele studio" is iets dat ik wel kan begrijpen, maar voor mij was de nummers schrijven en ze zelf opnemen al genoeg. En dan was het natuurlijk extra geweldig dat al die labels er iets mee wilden doen.

Ben je zelf verrast door de reacties op je muziek? Het lijkt er op dat je platen bijna allemaal direct collectors items worden.

Ik ben wel verrast, ja. Je wil natuurlijk dat mensen luisteren, maar ik hou er ook niet zo van als platen echt objecten worden en muziek op de tweede plaats komt. Verschillende van mijn platen verschenen alleen in beperkte oplage, maar het meeste is toch altijd beschikbaar. Ik vind niet dat mensen meer moeten betalen dan dat ze anders voor een singel of elpee betalen.

Al je muziek kan ook gratis op je blog gedownload worden.

Inderdaad. Alles tot de volgende twee releases, omdat dat de eerste zijn waar de cd op hetzelfde moment beschikbaar zal zijn. Ik moet de labels uiteraard wat tijd geven om de muziek digitaal te verkopen voor ik alles gratis weggeef.

Wat zijn de vijf essentiële kenmerken van Blank Dogs?

1. Dat iedereen intussen weet wie er achter Blank Dogs zit.
2. Polo-shirts en zwarte jeans dragen.
3. Nooit een masker dragen.
4. Nooit pleisters gebruiken als ik een schram heb.
5. Nooit naar fotoshoots gaan omdat ze saai zijn.

Er is de laatste jaren vanalles geschreven over jou. Wat is het vreemdste dat ooit over de Blank Dogs verscheen?

Dat ik met een sluier optreed. Iemand ziet een foto en veronderstelt dan maar dat ik dat altijd draag op podium.

Als Blank Dogs in de jaren tachtig had bestaan, met wie had je dan op toer willen gaan: Sheila E, Tone Loc of Bananarama?

Sheila E. Ze zou van die Latino percussie kunnen doen over Blank Dogsnummers. Zoals ze bij Prince gedaan heeft.

Als je een briefje van 100 dollar zou vinden, wat is het eerste dat je zou kopen?

Ik zou een vriend trakteren op een etentje. Kreeft, sushi of Koreaans.

Welk nummer staat bovenaan je karaokelijst?

Ik heb dat eigenlijk nog maar een keer gedaan. Righteous Brothers denk ik.

Noem een club waar elke band minstens één keer moet optreden in hun carrière.

The Pit's in België.

Blank Dogs speelt op 11 oktober in De Kreun in Kortrijk. RUIS mag vijf duotickets weggeven voor dit concert. mailen naar ruis@kraak.net

"Ik vind onze muziek helemaal niet grappig"

De laatste tien jaar slaagde het Duitse koppel **Kommissar Hjuler en Mama Bär** erin om een indrukwekkende discografie van meer dan 300 platen vol hysterische, absurde en rauwe soundart bij elkaar te spelen. Langzamerhand raakt ook de rest van de wereld overtuigd van hun mix van Dada, Fluxus en Art Brut en dus verschijnen er met mondjesmaat heruitgaven en compilaties van hun werk. Ik sprak met de mannelijke helft van dit koppel.

Je bent al 42 maar brengt pas sinds een kleine tien jaar platen uit. Waarom ben je zo laat met muziek begonnen?

Dat is niet volledig correct: in '99 bracht ik mijn eerste plaat uit, onder de naam Tuulen Laulu, een groep waar ook Mama Bär deel van uitmaakte. Het is ook op deze manier dat ik mijn vrouw heb leren kennen. Het is dankzij mijn vrouw dat ik de muziek, en later ook in de kunst, ben terecht gekomen. Maar al lang voor ik muziek maakte, was ik een grote verzamelaar van experimentele muziek. Daarmee ben ik al in mijn jeugd begonnen.

Wat was dan de aanleiding om van het verzamelen van muziek over te gaan naar het zelf muziek maken?

Zo rond '99 vond ik mijn gading niet meer in het aanbod aan experimentele muziek. Het ging mij niet ver genoeg, het was allemaal niet experimenteel genoeg voor mij, dus ben ik maar zelf de muziek beginnen maken die ik wilde horen.

Ik heb altijd een fascinatie gehad voor koppels die samen muziek maken, zoals Dylan Nyoukis en Karen Constance of Twig Harper en Carly Ptak. Wat maakt het samen muziek maken als koppel zo speciaal?

Ik denk dat je als koppel beter op elkaar afgestemd bent dan een groep vrienden die één keer per week met elkaar afspreken. Uiteindelijk breng je als koppel elke dag met elkaar door en in ons geval betekent dit dat we elke dag samen muziek en kunst maken. Wij voelen ons als koppel ook erg aangetrokken tot andere koppels die samen muziek maken, zoals Dylan en Karen, waarmee we binnenkort een tape en een cd-r zullen uitbrengen, of Jon en Fiona van The Hunter Gracchus, waarmee we momenteel aan een lp werken, of Francis Tucker en C.Mank, waarmee we een tentoonstelling aan het maken zijn.

Heb je soms de indruk dat jullie een soort dubbelleven leiden: enerzijds zijn jullie een doodgevoerd gezinnetje waarin jij als politieagent de kostwinner bent en jouw vrouw als huisvrouw voor jullie twee kinderen zorgt, anderzijds zijn jullie een excentriek kunstenaarskoppel.

Dat zie je verkeerd. Wij leven uitsluitend voor onze kunst, al de rest is bijzaak, waarbij onze kinderen onze belangrijkste bijzaak zijn. Ze zorgen bovendien voor afwisseling. Bij de politie werk ik enkel nog pro forma. Ik zie mezelf ook niet meer als politieman, voor zover dat ooit wel het geval zou zijn geweest. Eigenlijk zag ik die job van politieman als een soort performance die ik opvoerde.

Waren jouw collega's bij de politie op de hoogte van jouw activiteiten als muzikant?

Ja, dat wel. Ze vonden mij daar maar een rare kwiet maar ze vonden mij niet bedreigend of zo. Ze accepteerden het, dat lijkt mij de juiste omschrijving. Ze zagen ook wel dat wij met onze kunst ernstig genomen werden. Uiteindelijk ben ik met het Ministerie tot een soort minnelijke schikking gekomen, waardoor ik nu als kunstenaar kan leven en toch met al mijn papieren in orde blijf. Ik denk niet dat iemand ooit tot een dergelijk akkoord is gekomen dus ik ben blij met de situatie zoals die nu is.

Hoe reageren jullie kinderen op jullie kunst en muziek?

Die zijn momenteel acht en drieënehalf, dus die hebben nog nooit een concert van ons gezien maar ons huis ziet er sowieso uit als een galerij van ons eigen werk dus de kinderen zijn het ondertussen wel gewend om tussen allerlei kunstwerken op te groeien. Voor hen is dat hun normale leefomgeving.

Klopt het dat jullie kinderen jullie aanspreken als Papa Bär en Mama Bär?

Inderdaad, onze kinderen kennen onze voornamen niet, ook al omdat we elkaar ook altijd aanspreken als Papa Bär en Mama Bär.

Heet jouw zoon echt Faust Adolf, of was dat een grapje?

Nee, onze zoon heet echt Faust Adolf. Ik denk dat je een slechte grappenmaker bent als je je kind met de naam Adolf opzadelt voor de grap. Wij vinden Adolf ook echt een mooie naam, zeker in met het woord Faust ervoor.

Zien jullie jezelf als buitenstaanders in het kunst- en muziekmilieu?

We zijn eigenlijk vooral met kunst bezig maar tot hiertoe krijgen we meestal erkenning met de muziek die we maken. Dat is op zich niet zo verwonderlijk want we zijn nog maar sinds 2006 met kunst bezig. Bij onze muziek heeft het ook een tijdje geduurd voor er erkenning kwam dus daarover maken we ons geen zorgen.

Jullie omschrijven jullie muziek als 'niet aan te horen'. Zien jullie het dan als non-muziek of eerder als antimuziek?

Ik zie het als pure schoonheid. Maar je hebt gelijk: ons werk wordt vaak ondergebracht bij NO!art of Antikunst, vraag mij niet waarom.

Jullie muziek wordt ook dikwijls als ondoorgrondelijk omschreven, terwijl jullie toch zeer eenvoudige opnames maken.

Waar slaat dat nu op? Volgens jouw logica zijn de pianosonaten van J.S. Bach dan ook eenvoudige opnames want er is alleen maar één piano op te horen.

Ik bedoel: jullie maken weinig gebruik van multitracking of extra effecten.

We werken inderdaad uitsluitend analoog, waardoor onze muziek sowieso veel eenvoudiger in elkaar zit dan de meeste digitale opnames, en we maken ook geen gebruik van samples. Als we een loop maken, dan doen we dit gewoon met een tapedeck. Voor de rest maken we vooral gebruik van de Record- en de Stopknop. Maar voor het gemak moet je het zo niet doen, hoor. Dan neem je beter alles op met een computer en met een digitaal mixprogramma. Maar wij blijven dus de voorkeur geven aan analoog. Dat is misschien wat omslachtiger, maar naar ons gevoel wel eerlijker.

Jullie teksten zijn voornamelijk in het Duits. Toch heb ik niet de indruk dat jullie een rechtlijnig verhaal proberen te vertellen.

Ik zie onze opnames als registraties van een bezoek aan het echte leven: wij zijn constant bezig om de dingen die in ons verleden gebeurd zijn, én de dingen die we in ons leven van alledag tegenkomen, in onze muziek te verwerken. Om je een voorbeeld te geven: onlangs erfde ik een boek van mijn grootvader. In dit boek vond ik handgeschreven felicitaties terug van Keizer Wilhelm II. Mijn grootvader was namelijk hoogbegaafd en mocht daarom twee klassen overslaan. Dit boek heette *Duitsland op zee. De scheepvaartpolitiek van Keizer Wilhelm II*. Wel, de scheepvaartpolitiek van Keizer Wilhelm II hebben wij in één van onze recente opnames verwerkt. Dit staat voor ons trouwens volledig los van het feit of anderen dit graag willen horen.

Jullie hebben op deze manier ondertussen al meer dan 300 platen gemaakt. Zien jullie dit dan als jullie persoonlijk archief?

Ja, zo zou je dat kunnen omschrijven. Toen wij met onze opnames begonnen zijn, was het helemaal niet de bedoeling om hier ook mee naar buiten te komen. We maakten deze opnames uitsluitend omdat dit hetgeen was wat wij zelf wilden horen. Uiteindelijk waren er toch ook een paar andere mensen die onze muziek wilden horen en dus maakten we nog een paar extra kopieën. Ondertussen brengen we iedere opname uit in een oplage van elf exemplaren. Die gaan dan naar onze vaste klanten, al worden we de laatste tijd steeds vaker gecontacteerd door echte labels die onze opnames willen heruitbrengen.

Wanneer wordt een verzameling van geluiden muziek?

Wanneer geluid muziek wordt? Ik voel dat aan, maar vind het moeilijk om dit met woorden begrijpbaar te maken. Op een bepaald moment vallen twee geluiden gewoon samen en klinkt die combinatie mij dan, letterlijk, als muziek ik de oren. En soms heb ik het geluk dat iemand anders dat ook zo ervaart. En als iemand anders dat niet hoort, dan is dat zijn gemis. Of misschien ook niet, misschien hoort iemand anders heel andere zaken die hem dan weer aanspreken.

Ik vind jullie muziek soms erg grappig. Op een podium zelfs nog meer dan op plaat.

Grappig? Ik vind onze muziek helemaal niet grappig. Absurd misschien wel maar niet grappig. Weet jij wat jouw probleem is? Jij begrijpt onze muziek helemaal niet en daarom probeer je die te ridiculiseren door het af te doen als grappig. Net zoals er mensen zijn die onze optredens willen laten verbieden omdat ze beduvelsd zouden zijn. Dat is hun manier om te zeggen dat ze het niet begrijpen. Vind jij de felle kleuren op de schilderijen van Warhol dan ook grappig misschien? Of een vloeibaar horloge op een schilderij van Dali, is dat dan ook iets dat jij grappig vindt? Ik zal jou eens iets vertellen: als jij zegt dat je iets grappig vindt, bedoel je eigenlijk dat je het niet ernstig wil nemen.

Ik zie ernst en humor niet als tegengestelden. Wordt bovendien ieder kunstenaar geen entertainer op het moment dat er een publiek is, ook al neemt hij zijn kunst ernstig?

Voor mij is een entertainer iemand die datgene brengt waarvan hij denkt dat het dat is wat het publiek van hem verwacht en dat is, God zij dank, letterlijk het tegenovergestelde van wat wij doen. Wanneer wij ergens een performance geven, hoeven wij ons hier amper nog op voor te bereiden. En weet je hoe dat komt? Omdat datgene wat wij brengen geen entertainment of show is, maar écht. Wat je bij ons te zien krijgt, is wie wij zijn.

Ernie McCracken

Ernie McCracken is het vloeibare brein achter het Haagse Silver Ghostlabel, tevens geluidspoeet, graficus en videomaker. Muziek maakt hij tegenwoordig onder de naam Danny Wagner, maar ook als City Hands kun je hem nog live aan het werk zien, o.a. op 15 oktober in de Buurtboerderij in Amsterdam. Op het werk en in bowlingclub Om Is Om heet hij gewoon Manuel Padding. Connaisseur op het gebied van b-film mania. Deze maand dus geen platen maar 'Cinematische Post-Apocalyptica'.

Chip Mayer is Survivor (1987)

Dat Chip Mayer nooit een grote ster is geworden, zal altijd wel een van die nimmer opgeloste raadsels van het universum blijven. Misschien dat ik deze film zag op een punt in mijn leven dat de inhoud van de film erg resoneerde met mijn persoonlijke situatie. De zoektocht naar persoonlijke verlichting en het overwinnen van de hindernissen op het pad ernaartoe. De vrouw als middel om de harmonie te bereiken en de onderwereld van Kragg als de arena waar de strijd plaatsvindt. Vooral het eerste gedeelte met de langzame tocht door de droge woestijn, begeleid door de gedachten van de astronaut, grijpen je bij de strot.

Rollerball (1975)

James fucking Caan. Het gevecht van de individuele mens om één te zijn met zijn universum in een maatschappij die dat natuurlijk niet wil. Decadentie als middel om de ogen te doen sluiten voor je persoonlijke doelen en je ongemerkt tot slaaf te laten zijn. Het onschuldige uitgangspunt van persoonlijke vrijheid dat uiteindelijk beschouwd wordt als meest criminele daad ooit. Sport als opium voor de massa maar uiteindelijk wel hetgene wat voor de verlichting zorgt (of niet?) ...

Mad Max beyond the Thunderdome (1985)

Het altijd belachelijk gemaakte derde deel van de Mad Maxserie is eigenlijk heel erg goed. Het geniale concept van de Thunderdome en een uitstekende Tina Turner (waarvan ik fantaseer dat ze in het echt ook zo is). Een vergeten gemeenschap van kinderen die een eigen mythologie en wereld hebben ontwikkeld die door de komst van Max uiteindelijk waarheid wordt. Meer Hollywood en veel minder rauw dan de geniale en persoonlijke visie van Mad Max 1 en 2, maar uiteindelijk daardoor juist veel meer hoopgevend en positief.

Space Rage (1985)

Ook weer zo'n onverwachte kringloopwinkelvondst. De tot op het bot corrupte crimineel Grange zet de gevangeniswereld Botany Bay totaal op zijn kop. Premiejager Walker wordt hierdoor bruut uit zijn in slaap gedutte leven opgewekt en moet de confrontatie aangaan met de demonen uit zijn verleden om de dromen van zijn ideale toekomst concreet te maken. Een wijze les om je scherp te houden en nooit te vergeten dat je voluit moet gaan om je persoonlijke doelen te bereiken. Hoe langer je hiermee wacht, hoe groter de offers zullen zijn. Uiteindelijk zijn wij allen Walker.

Cyborg (1989)

First there was the collapse of civilization: anarchy, genocide, starvation. Then when it seemed things couldn't get any worse, we got the plague. The Living Death, quickly closing its fist over the entire planet. Then we heard the rumors: that the last scientists were working on a cure that would end the plague and restore the world. Restore it? Why? I like the death! I like the misery! I like this world!

Wij hebben Rutger Hauer maar jullie hebben JCVD, met recht een fenomeen die hopelijk voet bij stuk houdt en alleen nog maar voor de kwaliteit zal gaan. De kruisigingscene is natuurlijk al veel besproken (terecht!). Het blijkt uiteindelijk toch synoniem te staan voor JCVD's leven en de worsteling tussen zijn door God gegeven talent en de vele hindernissen op zijn pad die hem belemmeren de ultieme mens te zijn. Hier is in ieder geval de hoop dat hij zich van zijn kruis weet los te rukken en het uiteindelijk wel voor elkaar krijgt.

BESP'ROKEN

Gerard Herman & Bert Huyghe

Floris Vanhoof - Time Slime LP (Ultra Eczema)

Een opmerkelijke eerste *full lenght* van de Kempische synthgod. Naar eigen zeggen is hij 'toch wel echt tevreden' van deze plaat vol echo en delay. Een coherente brij van drones die uitmonden in een drumstel dat de trap afkeilt, ijle stemmen met een discobeat van wisselgeld, slepende synthgeluiden, kempische gesprekken, Star Trekkklankbanden en het geluid van onraad. De plaat doet - niet ontovallig - filmisch aan, de beelden komen na een tijd vanzelf. Zoals Floris steeds de man is die je 's nachts een lift aanbiedt richting Wondelgem, zo ook biedt deze *Time Slime* je een lift naar het Wondelgem van Floris' zenuwuniversum.

Cassia Cornuta- 25 jaar de gebraden zwaan zingt (Ultra Eczema)

Excentriek enigma en steunbeer van Radio Centraal in Antwerpen, Daniël de Wereldvermaarde Botanicus, stelt nooit teleur. Om de vijftiengste verjaardag van zijn programma vol experimentele geluidshinder 'De gebraden zWAAN ZINGt' te vieren gaf hij een concert van vijftieng uur. Deze plaat bevat opnames van exact vijftieng jaar geleden. Verguisd en gevierd maar nooit voorspelbaar.

Reines d'Angleterre - Les Comores (Bo 'Weavil)

Niet zo lang geleden werd dit trio met de legendarische stemgoochelaar Ghédalia Tazartès, élg en Jo Tanz opgericht om op te treden tijdens het festival Colour Out Of Space in Brighton. De naam werd er in drie haasten bij verzonnen, maar de groep geldt nog steeds als een spannende exploratie van tapes, kindersynthesizers, de ongelooflijke muzikaliteit van Tazartès' stem en een groot stuk zelfrelativering. Blijven luisteren tot er wordt gebruld "DE PUTA HE DA FUCKED MY WIFE?". En daarna ook blijven luisteren.

Steven H - Ik Steven H (Smeraldina-Rima)

De vraag stelt zich: waar is Steven H geen outsider? Hij is een witte hiphopper die rapt over hoe slecht het in zijn leven gaat, over de vrouwen die hem afwijzen en over de saaiheid van de backstage. 's Avonds deelt hij podia met would-be postpunkers en akoestische sengersongwriters terwijl hij overdag als ambtenaar voor vaders staat werkt. We moeten eerlijk zijn, de beats en rhimes zijn niet hoogst origineel maar het totaalconcept - dat wil zeggen: altijd overal tussenvallen en nergens volledig voet aan de grond krijgen en daarover rappen - klopt en maakt deze plaat een goed souvenir bij de energieke live shows van Steven H op allerhande vrije podia en pensenkermissen.

Nate Wooley - Trumpet Amplifier (Smeraldina-Rima)

Trumpet Amplifier is een conceptplaat, de A-kant heet Trumpet, de B-kant Amplifier. Je hoort pogingen tot blazen op een trompet. Dat is echter een nogal klinische beschrijving. Wat je echt hoort zijn mensen die hun neus snuiten. Een conceptplaat zoals we ze graag hebben.

okt/nov × 2010
www.netwerk-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

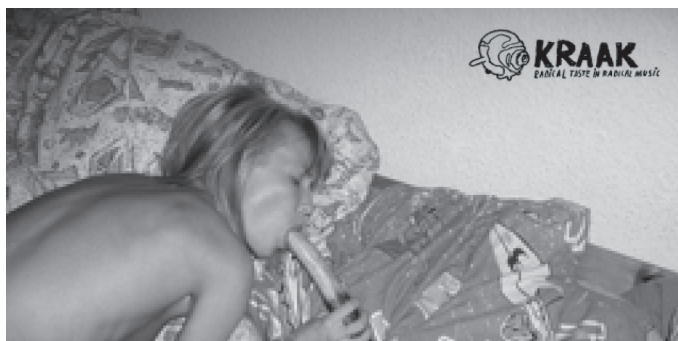
SUN ARAW × GARY WAR ×
U.S. GIRLS × ANDREA BELFI

Concert do. 28.10 × 20³⁰

CINEMA SOLORIENS &
THE COSMO DRAMA
FT. MARSHALL ALLEN

Concert/Film di. 02.11 × 20³⁰

Netwerk / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 × F +32 (0)53 70 97 72 × info@netwerk-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × Op concertavonden tentoonstellingen open 14:00 > 22:00

12/10 B50, Gent
NONHORSE (usa)
FLORIS VANHOOF (be)

15/10 Scheld'apen, Antwerpen
GREG MALCOLM (nz)
SHELDON SIEGEL (be)
IGNATZ (be)

10/11 STUK, Leuven
AKIO SUZUKI (jp)

Met de steun van de Vlaamse Gemeenschap en provincie Oost-Vlaanderen

www.kraak.net

CINEMA ANDERS BEKEKEN

Met performances, film, talks, installaties en muziek van **Zach Oberzan / My Little Cheap Dictaphone / Pablo Valbuena / Tim Robbins & the Rogues Gallery Band / Naomi Kerkhove & Ruben Nachtergaele / Ricky Seabra & Dirk Verstockt / Stray Dogs vs vj Legoman / Bram Vreven / The Whodads / Andrea Belfi & Mirco Santi / Christoph Ragg & Joanna Bailie ...**